

Бързо наизскачаха любопитни пътници и се втурнаха към машината — да видят, истина ли е това, що им казаха началникът и кондукторът.

Тѣхното въодушевление бѣ безкрайно, когато събрани прѣд локомотива, видѣха, че се показва млада и симпатична жена съ каскетъ на главата и сажди на лицето. Гръмко ура се изтрѣгна изъ гърлото на събралитѣ се. Шапки полетѣха въ въздуха. Мълата бързо се разнесе по цѣлата гара.

Заедно съ любопитнитѣ отиде и оня високъ побѣлѣлъ старецъ, бившиятъ желѣзничаръ, да види, що има.

И той се втрещи на мѣстото си!

— Та това е дъщеря ми! — извика той извънъ себе си. И като сложи чантата, съ силата на хала разбута тълпата, промъкна се отпрѣдъ, сграбчи невестата и почна съ сълзи да я цѣлува. И младата невеста, съ треперящи нозѣ и ржцѣ, увисна върху рамото на баща си, плачейки горко, като малко дѣтенце.

— Ето защо отиде ти съ оня машинстъ! въздъхна бащата.

— Татко, моля ти се, нали не ни се сърдишъ вече, нели ни прощавашъ! Азъ съмъ честита съ моя Бенча, когото обичамъ отъ всичкото си сърдце!

— Богъ да ви прости и благослови! извика задоволенъ отъ сълзи благодушниятъ баща.. Живѣйте въ миръ и любовъ до дълбока старостъ.

